

Arrest

nr. 255 326 van 31 mei 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 25 maart 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 18 januari 2021 waarbij een aanvraag om, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 april 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 mei 2021.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. JANSSENS, die loco advocaat E. MASSIN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende, bij aangetekend schrijven van 9 oktober 2020, een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. Op 18 januari 2021 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden

gemachtigd ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoeker op 24 februari 2021 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 09.10.2020 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door

[N.G.] [...]

+ minderjarig kind:

[N.G.] [...]

Nationaliteit Georgië

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er worden medische elementen aangehaald voor [N.G.]. De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 18.01.2020 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde dat de aangehaalde medische elementen niet weerhouden konden worden gezien de medische behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst, Georgië.

Derhalve dient de aanvraag ongegrond verklaard te worden.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Er wordt geen rekening gehouden met eventuele stukken toegevoegd aan het beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gezien deze niet ter kennis werden gebracht aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Het komt immers aan betrokkene toe om alle nuttige en recente inlichtingen in zijn aanvraag of als aanvulling op deze aanvraag aan onze diensten over te maken.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 1 tot en met 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder de zorgvuldigheidsplicht. Hij betoogt tevens dat een kennelijke beoordelingsfout werd gemaakt.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“1. Aangehaalde normen

Artikel 3 van het EVRM voorziet het verbod op foltering:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Artikel 1 van het EU-Handvest - Menselijke waardigheid

“Menselijke waardigheid is onschendbaar. Zij moet worden ge[ë]erbiedigd en beschermd.”

Artikel 2 van het EU-Handvest - Recht op leven

“Eenieder heeft recht op leven.

Niemand wordt tot de doodstraf veroordeeld of terechtgesteld.”

Artikel 3 van het EU-Handvest - Recht op menselijke integriteit

“1. Eenieder heeft recht op lichamelijke en geestelijke integriteit.

2. In het kader van de geneeskunde en de biologie moeten met name worden nageleefd:

- de vrije en geïnformeerde toestemming van de betrokkene, volgens de bij de wet bepaalde regels,*
- het verbod van eugenetische praktijken, met name die welke selectie van personen tot doel hebben,*
- het verbod om het menselijk lichaam en bestanddelen daarvan als zodanig als bron van financieel voordeel aan te wenden,*
- het verbod van het reproductief klonen van mensen”*

Artikel 4 van het Handvest - Verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

De Raad van State heeft de zorgvuldigheidsplicht als volgt omschreven : « veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause » (RvS, 23 februari, 1966, n°58.328) ; « [procéder] à un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision » (RvS, 31 mei 1979, n° 19.671) ; « le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce » (RvS nr 220.622 van 17 september 2012).

Artikel 62 van de wet van 15.12.1980, en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen, verplichten de verwerende partij om de beslissing passend te motiveren, rekening houdend met alle relevante stukken die zich in het dossier bevinden.

De Raad van State heeft al duidelijk gesteld dat de motivering van de bestuurshandelingen « doit être adéquate et le contrôle s'étend à cette adéquation, c'est-à-dire l'exactitude, l'admissibilité et les pertinence des motifs » (RvS, 25 avril 2002, n° 105.385) en « que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir la contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet » (RvV n° 100 300 van 29 maart 2013), en ook « en omettant de se prononcer sur le contenu des différents éléments précités, la partie défenderesse a failli à son obligation de motivation formelle. » (RvV nr 95 594 van 22 januari 2013).

2. Ontwikkeling van het middel

i. Eerste grief: Ernst van de gezondheidstoestand van verzoeker

Verzoeker lijdt aan maagkanker met de ontwikkeling van multifocale long en levermetastasen.

Gezien het vergevorderde stadium van zijn kanker werd verzoeker overgeplaatst naar de palliatieve zorg.

Verzoeker heeft zijn palliatieve chemotherapie (Folfox) begonnen om zijn leven te verlengen. Zonder deze behandeling is het te verwachten dat zijn tumor snel zal groeien, waardoor hij op korte termijn (dagen of weken) zal overlijden (Standaard medisch attest 9ter die werd ingediend ter ondersteuning van de regularisatieaanvraag, antwoord op vraag D).

Met andere woorden, een onderbreking, zelfs voor een paar dagen, van verzoekers behandeling kan volgens zijn gespecialiseerde arts een fatale afloop hebben.

Nochtans, zegt, noch het advies van de arts-adviseur noch de bestreden beslissing, iets over de ernst van zijn gezondheidstoestand en beperkt zich tot de vermelding dat de zorg die verzoeker nodig heeft, beschikbaar en toegankelijk zou zijn in Georgië, quod non.

Artikel 9ter, §1, 1ste alinea, van de Vreemdelingenwet stelt:

« De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit OF een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde. »

Wat de inhoud van het verzoek betreft, verwijst artikel 9ter naar twee hypothesen:

- Ofwel is de ziekte "zodanig" dat ze op zich een reëel risico vormt voor het leven of de fysieke integriteit van de persoon;*
- Ofwel is de ziekte "zodanig" dat er een reëel risico bestaat op onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst van deze persoon of in het land waar zij verblijft.*

De eerste hypothese gaat uit van de maximale ernst van de ziekte, d.w.z. dat de verwijdering van de persoon niet kan worden overwogen, zelfs als de zorg beschikbaar en toegankelijk zijn in haar land.

Als dat het geval is - zoals in casu -, dan dient de arts-adviseur een gunstig advies geven en dient de ambtenaar van de Vreemdelingendienst de aanvraag gegrond verklaren (Médiateur fédéral, « Régularisation médicale - Le fonctionnement de la section 9ter de l'Office des étrangers », 14.10.2016, http://www.mediateurfederal.be/sites/1070.b.fedimbo.belgium.be/files/regularisation_medicale_9ter_-_2016.pdf).

In casu, lijdt verzoeker aan een ziekte die op zich - ongeacht de kwestie van beschikbaarheid en toegankelijkheid van zorgen in zijn land van herkomst - een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit zoals bepaald in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Door geen rekening te houden met de ernst van verzoekers ziekte, heeft verwerende partij een kennelijke beoordelingsfout gemaakt. De bestreden beslissing is niet voldoende gemotiveerd. Bijgevolg miskent de bestreden beslissing de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

ii. Toegankelijkheid van de zorg en van de opvolging in Georgië

Wat de toegankelijkheid van de zorg betreft, beroept de verwerende partij zich uitsluitend op één bron (« Country Fact Sheet, Access to Healthcare: Georgia, 2019 ») om daaruit af te leiden dat de zorg die essentieel is voor het voortbestaan van verzoeker toegankelijk zou zijn in het geval van zijn terugkeer naar Georgië.

Het tegendeel blijkt echter duidelijk uit dit verslag.

« Georgia offers a universal health care program funded by the state. (...) All costs which are not covered by the state insurance have to be paid by the patients. (...) Benefits include (...) chemotherapy (80% with a limit of 12.000GEL/year). (...) All clinics in Georgia are privatized and Universal Health Care does not cover all costs. Georgian citizens can address any clinic at any time, based on their needs. However this service has to be paid. (...) Most of the drugs are not covered by the state programs. Therefore patients have to bear the cost on their own. »

(IOM, Country Fact Sheet, Access to Healthcare: Georgia, 2019, pp. 4-5 https://tiles.returningfromgermany.de/files/CFS_2019_Georgia_EN.pdf - stuk 3)

Uit het rapport waarop de verwerende partij zich beroept, blijkt dat:

- Alle klinieken in Georgië zijn geprivatiseerd en de Universele Gezondheidszorg programma dekt niet alle kosten.
- De prestaties omvatten onder meer chemotherapie: 80% van de medische behandelingen met een plafond van 12.000 GEL/jaar (+- 3030,00 euros/jaar);
- Alle kosten die niet door de staatsverzekering worden gedekt, moeten door de patiënten worden betaald;
- Georgische burgers kunnen zich op elk moment tot elke kliniek wenden op basis van hun behoeften. Voor deze dienst moet echter worden betaald.
- De meeste geneesmiddelen worden niet door de staatsprogramma's gedekt. Daarom moeten patiënten de kosten zelf dragen.

Het behoeft geen betoog dat verzoeker - die in de palliatieve zorg verkeert - noch de administratieve stappen zou kunnen ondernemen om voor de Universele Gezondheidszorg programma in aanmerking te komen, noch zou kunnen werken om de kosten die niet door deze Universele Gezondheidszorg programma zouden worden gedekt te kunnen dekken.

De verwerende partij heeft de informatie waarop zij zich beroept, gedeeltelijk en partijdig gelezen.

Door geen rekening te houden met alle relevante informatie betreffende de toegankelijkheid van [...] de zorg en van de opvolging in Georgië, heeft verwerende partij een kennelijke beoordelingsfout gemaakt. De bestreden beslissing is niet voldoende gemotiveerd. Bijgevolg miskent de bestreden beslissing de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Ter conclusie, bestaat er een risico dat, bij terugkeer naar Georgië, de gezondheidstoestand van de verzoeker zeer snel [zou] achteruitgaan, in die zin dat dit op een bepaalde manier zou leiden tot een concrete bedreiging van zijn leven of tot een ernstige aantasting van zijn lichamelijke integriteit.

In het licht van deze informatie zou een terugkeer van verzoeker naar Georgië een behandeling zijn die in strijd is met de in de middel genoemde artikelen.”

3.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en een advies van een ambtenaar-geneesheer, immers vastgesteld dat uit het door verzoeker voorgelegde medische dossier niet kan worden afgeleid dat hij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of zijn fysieke integriteit of aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij gewoonlijk verblijft. In het advies van de ambtenaar-geneesheer waarnaar in deze beslissing expliciet wordt verwezen en dat samen met deze beslissing aan verzoeker werd ter kennis gebracht en waarvan de inhoud derhalve dient te worden geacht deel uit te maken van de motivering van de bestreden beslissing, wordt verder toegelicht dat niets verzoeker

verhindert om terug te keren naar zijn land van herkomst en wordt, met bronvermelding, aangegeven dat de vereiste medische zorgen in Georgië beschikbaar en toegankelijk zijn. De door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer heeft ook uiteengezet waarom hij van oordeel is dat de door verzoeker aangebrachte inlichtingen omtrent de situatie in Georgië geen aanleiding kunnen geven tot een ander besluit. Deze arts heeft tevens geduid dat het voor verzoeker, gelet op zijn actuele medische omstandigheden – verzoeker is ongeneeslijk ziek –, beter is om te zijn omgeven door zijn familie dan alleen te zijn in een vreemd land. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.2.2. Waar verzoeker stelt dat een kennelijke beoordelingsfout werd gemaakt voert hij de schending aan van het materiële motiveringsbeginsel, die in voorliggende zaak dient te worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorziet derhalve in twee situaties waarbij een vreemdeling om medische redenen tot een verblijf in het Rijk kan worden gemachtigd. In eerste instantie kan een verblijfsmachtiging worden toegestaan indien de aanvrager aantoonst dat een terugkeer op zich naar zijn land van herkomst niet kan zonder zijn leven of fysieke integriteit in het gedrang te brengen (cf. *Parl.St. Kamer, 2005-06, nr. 2478/001, 34*) en er dus “*een onmogelijkheid om te reizen*” bestaat (*Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2478/008, 137-138*). Het betreft hier dus vreemdelingen “*die omwille van een ziekte of wegens hun fysieke toestand niet meer kunnen terugkeren naar hun land van herkomst*” en die zich voorheen verplicht zagen om een verblijfsaanvraag in te dienen via het toenmalige artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet (*Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2478/008, 9*). Daarnaast voorziet de wetgever ook dat een vreemdeling voor wie de terugreis op zich geen reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit met zich meebrengt tot een verblijf om medische redenen kan worden gemachtigd indien er geen adequate behandeling voor zijn medisch probleem bestaat in zijn land van herkomst en hij hierdoor in een situatie dreigt terecht te komen die als onmenselijk en vernederend dient te worden beschouwd.

Allereerst merkt de Raad op dat verzoeker met zijn toelichting geenszins aantoonst dat de door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer verkeerdelijk zou hebben gesteld dat niets hem verhindert om terug te keren naar Georgië. Het loutere feit dat verzoeker lijdt aan een ernstige ziekte – wat door de controlearts, die uitdrukkelijk wees op de “*ernst van de oncologische aandoening*”, niet in vraag wordt gesteld – impliceert niet dat ook moet worden aangenomen dat hij lijdt aan een zodanige ziekte dat de terugreis op zich zijn leven of fysieke integriteit in het gedrang zou kunnen brengen en zijn verwijdering, om die reden, niet kan worden overwogen (cf. *RvS 12 mei 2015, nr. 11.281 (c)*). In dit verband moet ook nog worden aangegeven dat de door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer heeft toegelicht “*dat palliatieve situatie niet betekent bijna dood, maar dat geen genezing meer bekomen kan worden*”, dat “*een palliatieve situatie [...] lang [kan] duren*” en dat het “[voor] het algemeen welzijn van de patiënt [...] beter [is] om deze tijd door te brengen in een vertrouwde omgeving.”

Daarnaast blijkt uit de aan de Raad voorgelegde overtuigingsstukken dat de medische zorgen die verzoeker nodig heeft, een opvolging door een oncoloog en een behandeling met fluorouracyl, oxyplatinum en transtuzumab, in Georgië beschikbaar zijn. Verzoeker betoogt evenwel dat de vereiste zorg voor hem onvoldoende toegankelijk is. Hij stelt in wezen dat hij bepaalde medische kosten zelf zal dienen te dragen en dat hij hiertoe niet in staat is. Los van het feit dat verzoeker geenszins aantoonst dat hij behoeftig is en niet beschikt over eigen geldmiddelen om bepaalde medische kosten te dragen, dient te worden gesteld dat de ambtenaar-geneesheer in aanmerking heeft genomen dat de kostprijs van medische zorgen eventueel een belemmering zou kunnen vormen om effectief toegang te krijgen tot de nodige medische zorgen. Deze arts heeft echter vastgesteld dat er in Georgië een universele ziekteverzekering bestaat waarop verzoeker een beroep kan doen, dat kosten verbonden aan de behandeling

van kanker worden gedekt door deze ziekteverzekering en dat verzoeker in zijn land van herkomst nog een familiaal, sociaal kader heeft waarop hij kan terugvallen en heeft geconcludeerd dat de toegankelijkheid van de vereiste zorgen in casu dus voldoende gegarandeerd is.

Verzoeker benadrukt dat *“alle klinieken in Georgië geprivatiseerd zijn”*, dat niet alle kosten gedekt zijn en patiënten dus zelf bepaalde kosten moeten dragen. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt echter dat de meeste ziekenhuizen die kankerbehandelingen aanbieden welswaar private instellingen zijn, doch dat de staat de kosten van de behandeling betaalt in bepaalde van deze ziekenhuizen. In het Country Fact Sheet: Healthcare in Georgia kan worden gelezen dat de kosten waarvoor de staat tussenkomt afhankelijk zijn van het inkomen waarover de patiënt beschikt. De medische kosten van mensen met een inkomen dat onder de armoedegrens ligt zijn volledig gedekt door het Universal Health Care Programme, met dien verstande dat er een plafond geldt. Verzoeker, die niet bewijst onvermogen te zijn, stelt dat dit plafond op GEL12.000 ligt, maar toont niet aan dat een tussenkomst vanwege de overheid ten belope van dit bedrag niet kan volstaan. Personen wier jaarinkomen lager dan GEL40.000 is kunnen voor kankerbehandelingen nog steeds een overheidstussenkomst genieten, weze het in beperktere mate. Enkel personen met hoge inkomens kunnen niet op overheidssteun voor medische behandelingen rekenen. Daarenboven blijkt uit voormeld Country Fact Sheet dat de Georgische overheid 80% van de medicatiekosten draagt en dat in Tbilisi behoeftigen medicatie volledig gratis kunnen krijgen. Indien verzoeker bepaalde medische kosten zelf zou moeten dragen, dan hangt dit samen met het feit dat hij zelf over een bepaald inkomen beschikt. Indien verzoeker bepaalde kosten zelf zou moeten betalen dan kan hieruit, gelet op het voorgaande, niet worden afgeleid dat hij geen toegang zou hebben tot de vereiste medische zorg. Er moet tevens worden opgemerkt dat verzoeker ook niet betwist dat hij nog verwanten heeft in Georgië, onder wie een dochter, op wie hij een beroep kan doen om bij te springen om eventuele kosten die gepaard gaan met een noodzakelijk geachte behandeling te dragen.

De bemerking van verzoeker dat de controlearts wat betreft de beoordeling van de toegankelijkheid van de nodige medische zorgen slechts een beroep doet op één bron, het Country Fact Sheet: Healthcare in Georgia, laat de Raad niet toe te concluderen dat enige beoordelingsfout werd gemaakt of dat geen deugdelijk onderzoek gebeurde. Er wordt niet aannemelijk gemaakt dat voormeld verslag, waarnaar verzoeker daarenboven zelf ook verwijst en dat een verzameling omvat van inlichtingen die uit verschillende bronnen werden verkregen, geen deugdelijk stavingsstuk is.

De Raad kan verder niet inzien waarom het feit dat verzoeker palliatieve zorgen krijgt hem zou verhinderen om de vereiste administratieve handelingen te stellen om gebruik te kunnen maken van het Universal Health Care Programme in Georgië. Uit de aan de Raad voorgelegde medische attesten blijkt dat verzoeker, ondanks het feit dat hij ongeneeslijk ziek is, nog zelfredzaam is.

Door erop te wijzen dat hij niet kan werken om medische kosten te dragen die eventueel niet gedekt zijn via het Universal Health Care Programme in Georgië toont verzoeker ook niet aan dat hij de vereiste medische zorg niet zal kunnen genieten. Zoals reeds gesteld blijkt immers niet dat verzoeker onvermogen is – het gegeven dat verzoeker vergezeld door een familielid met het vliegtuig naar België reisde en voorzag in verblijfsaccommodatie laat trouwens toe te veronderstellen dat hij over bepaalde financiële middelen beschikt – en er moet worden herhaald dat werd vastgesteld dat de kosten die moeten worden gedragen beperkt zijn en in verhouding staan met het inkomen.

Aangezien niet wordt aangetoond dat de door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer verkeerdelijk stelde dat de vereiste gezondheidszorgen in Georgië beschikbaar en toegankelijk zijn, kan verzoeker tevens niet worden gevolgd in zijn stelling dat de zorgverlening dreigt te worden onderbroken en er een risico op een fatale afloop bestaat.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatie-bevoegdheid waarover verweerder of de door hem aangestelde ambtenaar-geneesheer beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan niet worden vastgesteld.

3.2.3. Nu niet blijkt dat verzoekers leven of fysieke integriteit in gevaar is bij een terugreis naar Georgië, er niet kan worden geconcludeerd dat verzoeker in zijn land van herkomst bij gebrek aan een adequate behandeling voor zijn medische problemen in een onmenselijke of vernederende situatie dreigt terecht

te komen, er niet kan worden gesteld dat de bestreden beslissing niet verenigbaar is met de plicht om de menselijke waardigheid te respecteren en geenszins aannemelijk wordt gemaakt dat het recht op leven of het recht op menselijke integriteit wordt miskend, kan niet worden besloten dat de artikelen 1 tot en met 4 van het Handvest van de grondrechten of artikel 3 van het EVRM werden geschonden.

3.2.4. Aangezien verweerder de bestreden beslissing nam op basis van een analyse die werd doorgevoerd door een door hem aangestelde controlearts en niet wordt aangetoond dat deze enig dienstig stuk over het hoofd heeft gezien bij het opstellen van zijn advies of dat dit advies niet deugdelijk werd voorbereid, kan ook geen schending van de zorgvuldigheidsplicht worden vastgesteld.

3.2.5. Verzoeker toont met zijn uiteenzetting ook niet aan dat enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur werd geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend eenentwintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK